

*Sfantul, preacuviosul parintele nostru*

*Daniil Sihastrul*



## CUVINTE DE FOLOS

An I – Nr. 17  
8 martie 2009

### **UN CUVÂNT PE SĂPTĂMÂNĂ**

„Cine urcă pentru prima dată un munte trebuie să urmeze un traseu marcat: trebuie să aibă împreună cu el drept însoțitor și călăuză pe cineva care a urcat deja acest munte și cunoaște drumul.”

**P.S. Kallistos Ware**

## RUGĂCIUNE PENTRU CĂUTAREA UNUI DUHOVNIC

Doamne, Tu, care nu voiești moartea păcătosului, ci ca să se întoarcă și să fie viu, Tu, care Te-ai pogorât pe pământ tocmai spre a învia pe cei ce suspină și care sunt morți prin păcat și spre a-i face vrednici să Te vadă pe Tine, Lumina cea adevărată, pe cât este cu putință omului, trimite-mi un om care să Te cunoască, pentru ca slujindu-l și supunându-mă lui din toate puterile mele, ca și Ție, și făcând voia Ta în a lui, să-Ți plac Ție, singurului Dumnezeu, și să mă învrednicesc și eu, păcătosul, de împărăția Ta.

**Arhimandrit SOFRONIE**

### **Ai duhovnic? - examenul vieții noastre cu Dumnezeu Caută-ți un duhovnic bun, iar dacă l-ai găsit ascultă-l !**

*„Păstrează-te curat și luminat,  
Tu ești fereastra prin care vezi lumea” (G.B.Shaw)*

E vremea examenelor și fiecare tânăr caută să obțină certificarea cunoștințelor și afirmarea sa în planul societății. Kant, filosoful, scria: ”Suntem cultivați până la saturație dar ne lipsește mult până să fim desăvârșiți.” Avem la dispoziție biblioteci, școli, internet și cu toate acestea suntem neputincioși în preluarea și prelucrarea informațiilor primite. Ni se oferă imagini, dar ni se fură libertatea de a ne imagina, a gândi. Ni se oferă știri de ultimă oră dar nu știm să mai avem timp de conștiință.

Părintele duhovnic este răspunsul tinereții noastre veșnice în Dumnezeu. A fi sub ascultarea și îndrumarea unui duhovnic înseamnă a fi ancorați în credință, mereu însetați de Dumnezeu. Îndemnul, canonul pe care-l primim de la duhovnic ne ajută să ne îndreptăm, ne ajută să înțelegem că a fi credincioși numai în anumite condiții prielnice manifestării credinței nu e de ajuns mântuirii noastre. Nu ne poate da lumea aceasta ce ne poate da credința în Dumnezeu. A-L găsi pe Dumnezeu prin părintele duhovnic e bucuria întâlnirii aceluia suflet viteaz care să învie mintea ucisă de păcat.

Prin Taina Mărturisirii redescoperim frumusețea și simplitatea Lui Hristos din noi. Redescoperim faptul că pe Dumnezeu Îl cunoaștem din postura îngenuncherii noastre. Îngenuncheați în fața lui Dumnezeu, deși suntem mici, descoperim sensuri atât de mari... Mai descoperim că nu „locul” nostru în societate este definitiv, ci ținta vieții noastre: învierea. Trebuie să facem efortul de a ieși din masa populației și să ne întoarcem la Om.

Dincolo de societatea aceasta de consum este comuniunea cu Dumnezeu în Biserică. Prin împărtășirea cu Trupul și Sângele lui Hristos primim „apa cea vie” și nu vom mai înseta niciodată după cele vremelnice, limitate la clipa de azi. Prin părintele duhovnic simțim plener făgăduința lui Hristos: „Iată Eu sunt cu voi până la sfârșitul veacului” (Matei 28,20).

Acum, vă îndemn, permiteți-vă luxul întrebării: Ai duhovnic?

Dacă încă nu ai un părinte duhovnic, apropie-te de omul care se bucură de Dumnezeu și te vei bucura și tu de El.

**Pr. Cătălin Teulea**

**SFINȚII DE LÂNGĂ NOI**  
**ARHIMANDRITUL TIMOTEI - Stareț al Mănăstirii Cernica (3 martie)**  
(+ 1816)

S-a născut în Câmpia Bărăganului. Auzind de Schitul Cernica și de starețul Gheorghe, a părăsit din tinerețe grijile lumii și a venit să slujească lui Hristos. Era unul din cei mai iubiți ucenici ai marelui stareț. În anul 1784, tânărul Timotei a fost călugărit împreună cu alți 32 de frați, în anul 1793 a fost hirotonit preot și numit egumen al Mănăstirii Cernica, după ce Cuviosul Gheorghe duce o parte din călugări la Mănăstirea Căldărușani. Astfel, ieromonahul Timotei devine cel mai apropiat colaborator al starețului său, fiind blând, smerit, ascultător în toate și iubit de întreaga obște.

După moartea starețului Gheorghe, obștea Mănăstirii Cernica a ales stareț, la 5 aprilie, 1807, pe părintele Timotei ieromonahul. Și a povățuit bine sfânta mănăstire 9 ani de zile, făcând multe și însemnate îmbunătățiri și păzind cu sfințenie așezământul înaintașului său. În toamna anului 1807 a primit între viețuitorii mănăstirii pe tânărul frate Constantin, care avea să devină mai târziu Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica. În anul 1809, starețul Timotei începe construcția unei mari biserici pe insula Sfântul Nicolae, în locul vechii biserici distruse de cutremur. În anul 1813, arhimandritul Timotei fondează Mănăstirea de maici Pasărea, în pădurile din apropiere, unde mai târziu s-au nevoit multe din rudele părinților de la Cernica.

Pe lângă aceste înnoiri, starețul Timotei s-a îngrijit și de menținerea vieții duhovnicești în obștea formată cu atâta trudă de Cuviosul Gheorghe. A mărit numărul fraților din obște, a continuat tipicul slujbelor și ascultărilor rânduite în așezământul lăsat mănăstirii și, mai ales, a menținut unitatea și dragostea între frați. Pentru viața lui aleasă, pentru înțelepciunea și blândețea cu care păstora turma lui Hristos, starețul era iubit și respectat de toți, ca un adevărat părinte duhovnicesc.

La 3 martie, 1816, arhimandritul Timotei s-a mutat la Domnul, lăsându-și ucenicii lipsiți de mângâierea sa părintească.

**SFÂNTUL SFINȚIT MUCENIC EFREM (7 martie)**  
**episcop al Tomisului (secolul IV)**

Al doilea episcop cunoscut al Eparhiei Tomisului, care a ocupat un timp scaunul de păstor al Daciei Pontice, după atestarea sinaxarelor grecești și latine, a fost Sfântul Mucenic Efrem. El s-a născut în sudul Dunării din părinți creștini, care l-au crescut de mic în frică de Dumnezeu. Mergând să se închine la Sfintele Locuri, a rămas aici și a fost făcut preot și slujitor la una din biserici. La vremea aceea în Imperiul Roman se slujea în limbile greacă, latină, siriană, și tracă (besă).

Ajungând apoi ucenic al patriarhului Hermon al Ierusalimului (300- 314), a fost pregătit din tinerețe să propovăduiască Evanghelia lui Hristos la popoarele „barbare” de la Gurile Dunării și din jurul Pontului Euxin (Mării Negre). La începutul secolului IV a fost trimis de patriarhul Hermon să păstorească pe credincioșii daco-romani din Episcopia Tomisului, convertind la creștinism numeroși daci, romani, goți și sciți și răscumpărând de la moarte mulți sclavi, pe care apoi îi creștina.

În timpul păstoriei acestui fericit episcop, au fost martirizați pentru credința în Hristos zeci de creștini daco-romani, sciți, besi, traci, greci și capadocieni surghiuniți în Dacia Pontică, ale căror sfinte moaște episcopul Efrem le răscumpăra, le îngropa în locuri tănuite, înălța biserici de lemn sau de piatră peste ele și rânduia preoți să slujească noaptea Sfânta Liturghie.

În marea persecuție a lui Dioclețian din anii 304-305, fericitul episcop Efrem a fost prins, întemnițat și chinuit cumplit la Herson (Crimeea), pentru a se lepăda de adevăratul Dumnezeu și a se închina idolilor. Însă, mărturisind că este gata să-și dea viața pentru Iisus Hristos, Mântuitorul lumii, i s-a tăiat capul în anul 304 și i se face pomenirea la 7 martie.

**ARHIEREUL VALERIAN ȘTEFĂNESCU (8 martie)**  
**Episcopia Romanului**  
(1825-1928)

Smeritul arhiepiscop Valerian Ștefănescu a fost un venerabil ierarh al Bisericii Ortodoxe Române din secolul XX. Era unul din fiii preotului Petru Ștefănescu și ai prezbiterii Anastasia, din comuna Gârcina-Neamț. O casă binecuvântată de Dumnezeu cu mulți copii, din care cinci au luat jugul vieții monahale și au ajuns călugări sporiți în fapte bune.

Arhiepiscopul Valerian, numit din botez Vasile, a urmat Seminarul de la Socola-Iași. În anul 1850 a fost hirotonit preot de mir și a funcționat ca protopop la Bacău și la Roman timp de 19 ani.

Rămânând văduv, în anul 1875 îmbrățișează viața monahală, iar în anul 1879 este hirotonit arhiepiscop vicar pentru Râmnicu-Vâlcea. După ce conduce un timp Tipografia Cărților Bisericești, în anul 1890 se retrage la Episcopia Romanului ca arhiepiscop vicar, unde rămâne până la sfârșitul vieții.

Acest blând arhiepiscop a fost un adevărat păstor al turmei lui Hristos și un devotat slujitor al sfântului altar. Cele mai alese fapte bune cu care era încununat au fost desăvârșita smerenie, neagoniseala și o profundă dragoste pentru biserică, pentru sfintele slujbe, pentru oameni.

Permanent purta haine și veșminte din cele mai simple, încât nu se deosebea de ceilalți. Era dulce la cuvânt și blând la inimă, vorbea cu fiecare și împăca pe toți, iar de la slujbele bisericii era nelipsit ziua și noaptea. De asemenea, tot ce dobânda la sfințiri de biserici, la slujbe și chiar pensia sa împărțea cu dragoste la văduve și la săraci.

Se spunea despre dânsul că după primul război mondial mergea cu diaconul său la sfințiri de biserici noi, în locul celor distruse, mai ales în județele Bacău și Vrancea. Zăbovea luni de zile, umblând pe jos din sat în sat, mângâind poporul descurajat, sfințind sfintele altare și cercetând pe preoți. Iar darurile ce i se aduceau, pe toate le împărțea la orfani de război și se întorcea la episcopie numai cu toiagul în mână.

Se cuvine să amintim și de grija ce o purta pentru luminarea copiilor mici. Din fondurile sale și ale episcopului Melchisedec, a cumpărat alături de episcopie o grădină și a zidit în mijloc o școală cu două săli pentru educarea copiilor. Aceasta a fost prima grădiniță de copii din orașul Roman, întreținută de cei doi ctitori. O grijă deosebită avea arhiepiscopul Valerian și pentru Seminarul din Roman. Zilnic veneau la el elevi pentru sfat și pentru ajutor, iar bunul păstor îi primea pe toți și-i ajuta cu dragoste.

Acest pururea pomenit arhiepiscop iubea Biserica, ca pe însăși mireasa lui Hristos. În fiecare zi era nelipsit de la Sfânta Liturghie, de la Vecernie și Utrenie. Noaptea se deștepta înaintea tuturor, își lua toiagul și zăbovea în fața catedralei, până venea paracliserul să descuie ușa. Dacă trecea ora și slujitorii întârziu, arhiepiscopul Valerian dădea binecuvântare și începea pe de rost Miezonoptica. Iar după ce se descuia biserica, zicea bătrânul:

- Citiți de la psalmii Utreniei, că Miezonoptica am zis-o eu la ușa bisericii!

Dar misiunea cea mai sfântă pe care o avea arhiepiscopul Valerian era hirotonirea candidaților de preoție și pregătirea lor. Săptămânal hirotonea preoți noi, pe care îi învăța rânduiala slujbelor timp de 40 de zile. Cu o bunătate și îndemănare rar întâlnită, blândul arhiepiscop forma pe slujitorii sfintelor altare, deprinzându-i mai ales frica de Dumnezeu, dragostea de biserică și mila de oameni.

Așa s-a nevoit și așa a trăit venerabilul arhiepiscop Valerian Ștefănescu 103 ani, fiind cinstit de copii, de tineri și bătrâni, de preoți, de călugări și de mireni, ca un patriarh și părinte al tuturor. El a fost o adevărată binecuvântare pentru Episcopia Romanului, pentru ierarhia Bisericii Ortodoxe Române.

În primăvara anului 1928, arhiepiscopul Valerian a adormit cu pace, dându-și sufletul în mâinile marelui Arhiepiscop Iisus Hristos. Trupul i-a fost așezat într-un mic paraclis din mijlocul grădinii, alături de fratele său, episcopul Melchisedec, lângă grădinița de copii fondată de el. Deasupra mormântului sunt scrise aceste cuvinte:

„Sub această piatră odihnește smeritul rob al lui Dumnezeu - Arhiepiscop Valerian Ștefănescu-Craioveanul. Mort în 8 martie, 1928, după o viață de peste una sută ani, rodnică în fapte bune. Veșnica lui pomenire!"

**MITROPOLITUL IACOB STAMATI (10 martie)**  
al Moldovei și Sucevei  
(1749-1803)

S-a născut în Bistrița-Năsăud, fiind nepot al episcopului Pahomie de Roman (f 1724). Intrând de mic în obștea Mănăstirii Neamț, a fost crescut duhovnicește de egumenii Lazăr și Ioasaf și închinat lui Hristos prin călugărie în anul 1764. A învățat limbile greacă și slavonă de la părintele său duhovnicesc, care știa multă carte.

În anul 1774 ajunge slujitor la Mitropolia Moldovei, iar în anul 1782 este hirotonit episcop de Huși. Timp de 10 ani, cât a păstorit turma lui Hristos la Huși, a înnoit mai multe biserici și schituri, a înființat o școală episcopală pentru luminarea preoților și a adăugat multă osârdie pentru mântuirea fiilor săi duhovnicești.

În anul 1792 este ales mitropolit și părinte sufletesc al Moldovei. Timp de 11 ani a păstorit mitropolitul Iacob Biserica Moldovei, dovedindu-se un adevărat slujitor și iconom al casei lui Dumnezeu. În acești ani a zidit mai multe biserici în Iași și prin sate, a făcut danii de înnoire la mănăstiri și schituri, a reorganizat spitalele și a deschis o farmacie publică aproape de catedrală, pentru alinarea suferințelor omenești. Iar pentru luminarea minții și mântuirea sufletelor, mitropolitul Iacob II „Nemțeanul” reorganizează și dezvoltă școlile bisericești din Moldova, făcând un mare pas spre înnoirea învățământului. De asemenea, dezvoltă Academia din Iași, dând burse și cărți de școală celor săraci.

Mitropolitul Iacob Stamati este considerat ierarhul cel mai iubitor de carte din secolul XVIII în Moldova. Întemeind la Iași o bună tipografie, a tipărit numeroase cărți bisericești pentru cult, cărți apologetice pentru apărarea credinței ortodoxe și cărți didactice pentru școli publice.

Pentru sporirea duhovnicească a creștinilor, marele păstor al Moldovei cerea îndeosebi participarea regulată la slujbele bisericii, milostenia, respectarea cu strictețe a posturilor și mai ales Sfânta Spovedanie. El spunea că nimeni nu poate spori pe calea duhovnicească a mântuirii, fără aceste fapte bune. „Iar acei care refuză să se spovedească, spunea el, să rămână ca niște străini de lege și de Dumnezeu”. Mitropolitul Iacob II Nemțeanul dădea mare importanță duhovnicului, fără de care nimeni nu poate să se mântuiască. De aceea, cu greu hirotonea pe cineva duhovnic, după ce mai întâi cerceta după pravilă (lege), dacă avea peste 40 de ani, dacă știa Sfintele Scripturi și canoanele Bisericii și dacă el însuși avea o viață aleasă. Preoți tineri nu făcea niciodată duhovnici. Iar preoților duhovnici „le cerea listă anuală a celor spovediți și îi oprea să ia bani”. În anul 1799, tipări la Iași, pentru folosul de obște al tuturor, „Pravila Sfinților Părinți” (Sfintele Canoane).

Așa nevoindu-se mitropolitul Iacob pentru mântuirea sufletelor omenești și făcând multe milostenii la săraci, în primăvara anului 1803 și-a dat sufletul cu pace în brațele lui Hristos.

## ÎNTÂMPLĂRI ADEVĂRATE DE IERI ȘI DE AZI

### Părintele Paisie Aghioritul

**Fratele care s-a mântuit fără osteneală deoarece nu judeca niciodată pe nimeni**



Odată un mirean a mers la Schitul Kavsokalivia să se facă călugăr. Dar părinții schitului nu voiau să-l primească deoarece, pe lângă faptul că era trândav și nepăsător, mai era și foarte scandalagiu, mereu pricinuind neplăceri. Deoarece aceluia îi plăcea în schit, a rugat pe părinți să-i îngăduie să rămână acolo ca mirean și să mai lucreze din când în când.

Astfel și-a petrecut viața sa în trândăvie și nepăsare până în ceasul morții sale, când a căzut la pat. Cu toate acestea părinții îl cercetau și se aflau mereu lângă el.

Într-o zi muribundul privea mereu la ceva și făcea semne. Părinții nu știau ce se întâmplă. Când și-a venit în fire, le-a povestit acest lucru înfricoșător:

"Am văzut pe Arhanghelul Mihai ținând în mână o hârtie pe care erau scrise toate păcatele mele și spunându-mi:

-- Vezi acestea pe care le am scrise aici? Pe toate le-ai făcut. De aceea pregătește-te să mergi în iad.

-- Sfinte Arhanghele, uită-te printre toate păcatele mele și vezi dacă există păcatul osândirii ! i-am spus eu.

Atunci Arhanghelul a căutat și mi-a spus:

-- Nu, nu există.

-- Atunci nici eu nu trebuie să merg în iad, potrivit cu cele

spuse de Domnul: "Nu judecați și nu veți fi judecați" (Luca VI, 37).

Auzind acestea, Arhanghelul Mihail a rupt hârtia cu păcatele mele.

Așadar, părinților, voi merge în rai. Când mi-ați spus că nu sunt bun de monah și lucrăm în schit ca mirean, atunci când veneam la biserică în sărbători adeseori auzeam cuvintele Evangheliei: "Nu judecați, ca să nu fiți judecați" (Luca VII, 1) și mi-am spus: "Sărmane suflete, cel puțin acestea să le împlinești". Acestea m-au mântuit fără osteneală".

Cu aceste cuvinte și-a dat sufletul în mâinile Arhanghelului Mihail.

din volumul „Părinți Aghioriți” de Cuviosul Paisie Aghioritul.

## FILE DE PATERIC

### Pentru dragoste

**Zis-a un bătrân** oarecare: mai mare dragoste decât aceasta nu este, a-și pune cineva viața pentru fratele său. Iar cel ce aude de la cineva din frați cuvinte de ocară asupra lui și ar putea să-i zică și el așa, și nu-i zice, ci se silește să-i rabde vitejește și să nu-i răsplătească răul cu rău, unul ca acela își pune sufletul și viața pentru fratele său.

**Un frate l-a întrebat pe un bătrân** oarecare, zicând: părinte, sunt doi frați și unul dintr-înșii șade cu tăcere în chilia sa și postește cu mare înfrânare toată săptămâna și mult lucru lucrează în toate zilele. Celălalt slujește bolnavilor în bolniță cu osârdie și silință. Deci, al cărui lucru dintre acești doi frați este mai iubit și mai primit de Dumnezeu?

Răspuns-a bătrânul: cel ce șade cu tăcere în chilia lui și multă rugăciune face și postește șase zile, dar nu are dragoste și milostenie către frați, și de s-ar spânzura de nările lui, nu poate să fie asemenea celui ce slujește bolnavilor.

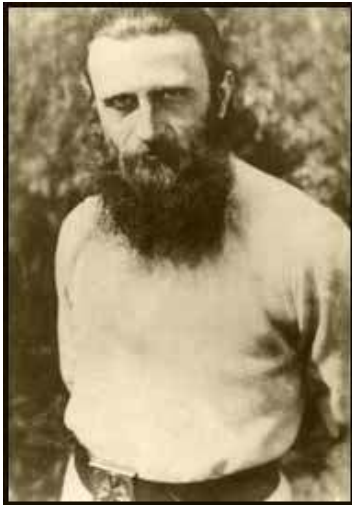
**Zis-a un bătrân** oarecare: fiilor, eu niciodată, din tinerețile mele, n-am vrut să mă folosesc numai pe mine, iar pe fratele meu să-l las nefolosit. Totdeauna m-am silit după puțința mea, ca să-l folosesc pe fratele meu întâi și apoi pe mine, știind că folosul fratelui meu este roada mea.

**Ziceau bătrânii** că ceea ce este al aproapelui trebuie fiecare să simtă și să pătimească împreună cu el întru toate, să se bucure împreună și să plângă împreună. Și așa să se afle, ca și cum ar fi purtat trupul aceluia, precum este scris: un trup suntem întru Hristos. Și iarăși: a celor ce au crezut, inima era una singură.

**Un frate slujea unui bătrân bolnav** și s-a întâmplat de s-a slăbănogit trupul bătrânului și a scos o bubă cu putoare și-i zicea fratelui gândul: fugi, că nu poți suferi putoarea aceasta. Iar fratele luând un hârb, lua puroiul bolnavului și îi zicea lui gândul: fugi! El răspundea gândului: de voi vrea să fug, din acesta voi bea. Și iar îi zicea gândul: nici nu fugi, nici nu bei putoarea aceasta! Iar fratele se ostenea și răbda slujind bătrânului. Și văzând Dumnezeu osteneala fratelui, l-a vindecat pe bătrân.

### Culese din Patericul egiptean de Bundeia Florentina

## VREMEA DE PLATĂ



Să vedem acum, spre învățătura noastră, în ce chip îi rânduiește Dumnezeu îndreptarea. Știm că (nn. David) era uns rege de Samuil proorocul, însă acesta murise. Astfel a trimis Domnul la David pe Natan proorocul, care, printr-o asemănare, l-a adus să-și cunoască păcatul și vinovăția de moarte. "Un om simplu a vorbit împăratului. Împăratul cel îmbrăcat în purpură nu s-a mâniat, căci nu se uita la cel care vorbea, ci la Cel ce i l-a trimis. Nu l-a orbit pe David cohorta ostașilor din jurul său; dimpotrivă, se gândea la oastea îngerească a Domnului și tremura în fața "Celui nevăzut, ca și cum L-ar fi văzut"<sup>1</sup>... Avea cineva oare vreo dovadă contra lui? Știau oare oamenii de fapta lui? Fapta s-a săvârșit repede; proorocul însă îndată a fost de față să-l mustre."<sup>2</sup> Proorocul, sau văzătorul înainte al celor ce au să vie de la Dumnezeu, i-a făcut înțeleasă legea care atârna peste fărădelege. I-a arătat că, făcând moarte de om, sabia va atârna în veac asupra casei sale. Iar pentru că a luat femeia altuia, și femeia sa va fi luată de alții dinaintea ochilor săi. Ce-a făcut el altuia în ascuns, alții îi vor face lui pe față, înaintea a tot

norodul. Asta e legea nestrămutată a dreptății lui Dumnezeu care aduce peste capul tău ce ai adus și tu peste capul aproapelui tău. Ce ai făcut și se va face; ce ai zis și se va zice; ce încarci pe altul ai să duci și tu.

Când dreptatea lui Dumnezeu se întoarce asupra noastră a sosit vremea de plată sau ispășirea. Ispășirea nu-i o pedeapsă de la Dumnezeu, ci un mijloc de înțeleptire, o îndreptare mai aspră. Iar fiindcă dreptatea lui Dumnezeu mereu ține cumpănă între faptă și răsplată, putem vorbi chiar de legea dreptății, ca de o lege milostivă, prin care ne curățim de petele faptelor rele. În vremea ispășirii, când vin asupra noastră strâmtorările, dacă le răbdăm de bunăvoie, neumblând cu ocolirea, ne ajută Dumnezeu; iar de nu vrem să primim cele ce vin peste noi, că nu le înțelegem, nu ne ajută Dumnezeu, deși El ar fi vrut.

Toată slujba aceasta a lămuririi ucenicului în ale duhului, în ale celor nevăzute legi, de unde vin peste oameni toate cele văzute, n-o poate face decât duhovnicul. Lui i s-a dat meșteșugul, cunoștința și puterea ca să ajute omului în încercări, să vrea și el leacul ce i-l îmbie Dumnezeu, după felul și trebuința bolii sale.

<sup>1</sup> Evrei 11,27.

<sup>2</sup> Sf. Ciril al Ierusalimului, op. cit., p. 76.

## MĂRTURISIREA

Când David și-a înțeles greșeala și urmările ei, a spus celui ce a venit la el sau, mai bine-zis, Celui ce i l-a trimis, mărturisindu-și vinovăția și zicând: "Am păcătuit înaintea Domnului"<sup>1</sup>. Iată smerenia împăratului. De la această înțelegere și recunoaștere a păcatului, făcută înaintea duhovnicului, atârnă și începe îndreptarea. Aceasta e mărturisirea după voia lui Dumnezeu. Și, fiindcă degrabă și-a mărturisit greșeala, de îndată i-a venit și iertarea de la Dumnezeu. Iar prorocul care-l înfricoșase, zise îndată: "Și Domnul a ridicat (acum) păcatul de deasupra ta și tu nu vei muri"<sup>2</sup>. Iată cât de repede se schimbă Dumnezeu cu iubire de oameni! Înțelegem de aici, că atâta vreme cât ținem păcatele nemărturisite, ascunse cu voia, atâta vreme atârnă pedeapsa lor asupra noastră, ca o sabie care stă să cadă peste viața noastră. De îndată însă ce mărturisim păcatele și vinovăția, primejdia morții o înlătură Dumnezeu de deasupra noastră.

<sup>1</sup> 2 Regi 12, 12.

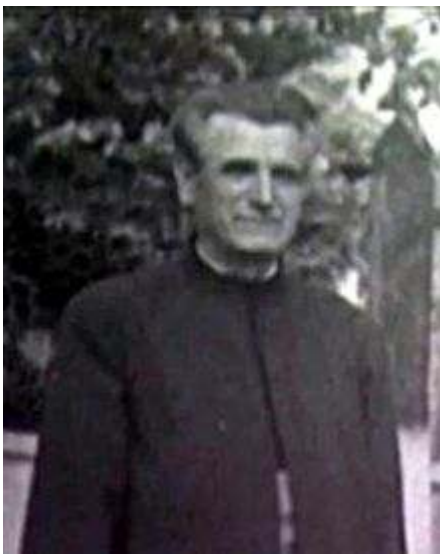
<sup>2</sup> 2 Regi 12, 13

Fragment din „Căderea Împărăției” - Părintele Arsenie Boca

## CUNOAȘTEȚI ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR?

*Cimitirul „Adormirea Maicii Domnului” - Giulești*

Voi începe acest articol prin a vă ruga, iubiți frați, să citiți în continuare chiar dacă titlul sună puțin cam „ieșit din tipare”... săptămâna trecută prin mila lui Dumnezeu am ajuns în locul menționat în titlu. Poate vă întrebați de ce nu am scris ca de obicei despre o biserică sau o mănăstire din oraș... ei bine, deoarece în acel cimitir se află un mare sfânt – Sfântul Mărturisitor Ilie Lăcătușu.



Născut din părinți credincioși – tatăl său era cântăreț de strană – părintele Ilie a crescut în dragoste de Dumnezeu și de oameni. Este hirotonit preot la vârsta de 25 de ani, iar în 1942 este trimis în Transnistria ca preot-misionar în cadrul Misiunii Ortodoxe Române și propovăduiește Cuvântul lui Dumnezeu la Odessa. Revine în țară în 1943, spre a-și îngriji soția bolnavă și a-și crește cei cinci copii.

În anul 1952, la 19 iulie, părintele este arestat de comuniști și este trimis la Canal... în octombrie al aceluiași an, este încadrat în colonia de muncă Peninsula unde a făcut parte din celebra „brigadă a preoților”. După un an, datorită înrăutățirii stării de sănătate, este transferat la Târgu-Ocna, locul unde și-a petrecut ultimele zile de viață și Sfântul Valeriu Gafencu. Perioada de detenție de doi ani a părintelui a fost executată fără ca acesta să fi avut măcar o zi de condamnare.

După moarte, în 1998, trupul său a fost descoperit neputrezit și răspândind bună mireasmă și de atunci părintele îi cheamă pe credincioși la sine spre a le dărui har și vindecare de patimi și boli.

Când în sfârșit am răspuns și eu chemării lui, era 1 martie și părea că Dumnezeu într-adevăr arătase prima zi de primăvară. Soarele blând strălucea peste străzile orașului, iar vântul adia calm și liniștitor. Împreună cu doi prieteni, am ajuns în cele din urmă la poarta cimitirului. Nedorind să mergem la sfântul cu mâna goală, am luat câte un buchet de flori și ne-am îndreptat spre cripta în care se afla trupul său. Bineînțeles, nu trebuie a se înțelege termenul „criptă” în sensul obișnuit... cămăruța în care stă sfântul arată mai mult ca o chilie mănăstirească decât ca un mormânt.

După ce stai frumos și cuminte la coadă, poți intra să-l vezi. Atunci te „trăsnește” o minune... mirosul de mir din cameră nu depășește nici cu un milimetru pragul cămăruței. Este ca o perdea bine mirositoare prin care treci ca să intri la moaște. Înăuntru este întuneric, însă sufletul nu simte teama pe care o dă întunericul acela al păcatului. Acesta este un altfel de întuneric... este unul plin de har și de sfințenie... este un întuneric de taină! Ca și cum sfântul ar dori să te vadă între patru ochi, departe de privirea iscoditoare a lumii.

Privind moaștele, înțelegi că aspectul lor nu te sperie ci te întărește și îți dă curaj. Undeva în adâncul ființei știi că așa arată trupul unui om desăvârșit pe calea mântuirii... așa arată în fața noastră un prieten al lui Hristos. Este imposibil să te apropii de sfântul fără să-ți faci cruce înainte... simpla lui prezență cere cu blândețea unui Duhovnic iscusit să te însemnezi cu semnul care poate birui diavoli. Tot astfel am făcut și eu... lăsând florile la picioarele lui – vai! prea puțin vrednică jertfă pentru harul pe care sfântul îl dăruiește din belșug – nici n-am îndrăznit să-l sărut. Sfințenia momentului mă copleșise și tot ce am putut face a fost să-i ating ușor mâna, la fel cum femeia de odinioară n-a îndrăznit să atingă decât poala hainei lui Hristos.

Atunci mi-a apărut în față a doua minune... trupul sfântului era un pic cald, la fel ca acea minunăție zi de primăvară! Sufletul a priceput imediat minunea ca pe ceva firesc, însă mintea a înțeles-o mai greu astfel că timp de câteva secunde nu m-am putut mișca de uimire. Apoi însă o bucurie fără margini mi-a inundat trupul și sufletul... a fost mai mult decât o simplă atingere... a fost o clipă de comunicare între suflete. O fracțiune de secundă în care părintele mi-a transmis bucuria pe care i-a adus-o faptul că am venit să-l cunosc și în care sufletul meu a dat slavă mai tare ca oricând lui Dumnezeu care face întotdeauna minuni prin sfinții Lui.

Am părăsit cămăruța cu inima încărcată de tristețe – căci nu mai doream să plec de lângă el – dar și de bucuria aceea pe care doar harul sfinților o poate da unui om. Cu mila și ajutorul lui Dumnezeu și prin rugăciunile Sfântului Ilie Lăcătușu, iată că s-a născut și acest articol despre el. Multe încercări și ispite s-au ivit pentru scrierea lui, însă dragostea lui Dumnezeu le-a biruit pe toate! Să ne rugăm și noi alături de Sfântul Ilie Lăcătușu ca Dumnezeu să nu-și întoarcă fața de la neamul nostru în aceste vremuri de restriște. Amin!

**Alexandra-Ioana Boureanu**

## MĂNĂSTIRI DIN ROMÂNIA MĂNĂSTIREA TISMANA – 2 -

**Mănăstire de maici -60 viețuitoare, viață de obște**

**Hram:** “Adormirea Maicii Domnului “

**Stareț :** Stavrofora Ierusalima Gligor

### ISTORIA MĂNĂSTIRII



Mănăstirea încă de la început a avut o situație aparte față de celelalte mănăstiri, fiind o comunitate monahală de sine stătătoare, nesupusă nici mitropolitului Ungrovlahiei, nici celui de Severin. Singura rânduială după care se ghida comunitatea era cea adusă de Cuviosul Nicodim de la Muntele Athos: „După moartea lui chir Nicodim, să nu fie volnic a pune în locul acela stareț nici domnul, nici arhiereul, nici alt careva; ci cum va zice chir Nicodim și cum va așeza, așa să țină călugării care sunt acolo și ei singuri să-și pună stareț”.

Potrivit hrisoavelor vremii, biserica cuviosului Nicodim nu a avut o existență foarte lungă. Cauza care a dus la ruina locașului nu a fost cunoscută până acum. Mai mult, se spune că a doua construcție de la Tismana datează de pe vremea lui Radu cel Mare (1495-1508), care însă nu a reușit să termine zidirea. Tismana reprezenta la acel moment unul dintre monumentele de seamă ale arhitecturii muntenești de la începutul sec. al XVI-lea, o biserică de mari dimensiuni pentru acele vremuri, compusă din naos, pronaos și exornatex deschis, încununată cu trei turle.

O contribuție importantă la refacerea lăcașului, mai ales după o cumplită prădăciune a oștilor principelui Gabriel Bhatory, de la 1610-1611, a avut-o domnitorul Matei Basarab.

Nu peste mult timp, așezământul monahal avea să treacă printr-o perioadă de primejdii repetate, odată cu conflictele dintre turci și austrieci. În secolele XVII-XVIII, când vechile fortărețe ale Țării Românești au fost distruse din ordinul Porții, mănăstirea, silită de împrejurări, a servit drept cetate. La sfârșitul sec. al XVIII-lea, ctitoria cuviosului Nicodim suferă pagube însemnate, drept dovadă sunt călugării risipiți de groază, care au trăit aproape 10 ani pe muntele Cioclovina.

Peste două decenii, la începutul mișcării pandurilor, Tudor Vladimirescu folosește zidurile mănăstirii pentru a „ține în pază” pe izpravnicii din plășile Olteniei. La 1 iunie 1971 cu prilejul aniversării unui secol și jumătate de la revoluția lui Tudor Vladimirescu, la Tismana s-a fixat o placă comemorativă cu inscripția: „Tudor Vladimirescu a organizat la Mănăstirea Tismana o bază de pregătire a mișcării revoluționare din 1821”.

Urmează anul 1844, prilej cu care începe o perioadă de mari transformări pentru vechiul monument, ce n-a avut însă cel mai bun rezultat.

În 1934 Comisia Monumentelor Istorice a efectuat primele cercetări în spiritul restaurării științifice moderne, care au avut ca rezultat precizarea vechilor forme ale bisericii.

Lucrările de restaurare care s-au reluat abia în 1954, au fost urmate, în răstimpul unei decade, de Direcția Monumentelor Istorice, cu sprijinul Mitropoliei Olteniei, sub arhipăstoria Mitropolitului Firmilian, lucrări care au dat la iveală picturile lui Dobromir de la Târgoviște, din pronaosul bisericii și a unor picturi din secolul al XVIII-lea.

În 1970 s-au făcut importante săpături arheologice, prilej cu care s-a descoperit temelia unui alt locaș de cult, construit din bolovani de râu și cărămidă romană, anterior construcției Cuviosului Nicodim. S-au făcut lucrări de restaurare a celor două biserici, a chiliilor, a acoperișului și a pardoselilor sub directa supraveghere și îndrumare a Mitropolitului Olteniei, dr. Nestor Vornicescu, cercetător istoric. Prin reconstituirea pridvorului bisericii mari în anul 1983, Mănăstirea Tismana a revenit la forma arhitecturală originală, autentic românească.

**Culeasă și prelucrată de Ștefanescu Marian**

## **PSIHOTERAPIA ORTODOXĂ**

*„Sufletul este călărețul, iar trupul este calul”  
(Sfântul Vasile cel Mare)*

### **De la teorie la practică**

Cu siguranță teoria ne ajută să excelăm în idei noi, să ne îmbogățim mintea și să ne clarificăm anumite problematice existențiale...dar, alta e realitatea. De multe ori, poate duce la imaginație, la fantazare, adică este foarte posibil să evolueze mult latura rațională, iar acțiunea celor gândite să eșueze. Este un pericol și-n această filosofie. Așa că, la cererea unui cititor, voi prezenta în acest număr un exercițiu de natură psihologică dedicat celor implicați în relații emoționale și sprijinit sub protecția pilonului duhovnicesc- duhovnicul.

Așa că propun cuplurilor maritale care au întâmpinat dificultăți de comunicare sau au trăit diferite sentimente mai puțin agreabile, blocaje emoționale în contactul cu soțul/soția și nu au reușit să și le “rezolve” un posibil exercițiu, joculeț care să-i ajute să se conștientizeze mai bine unul pe altul, să își clarifice anumite puncte de vedere atât personale, cât și pe cele ale celuilalt. De asemenea, poate fi util și celor care vor să se descopere unul pe altul pornind de la exprimarea emoțiilor, gândurilor și așteptărilor. Acesta constă în scrierea pe o foaie de hârtie împărțită pe două coloane a lucrurilor pe care fiecare le apreciază la soț/soție și pe cele pe care ar vrea să le schimbe. Nu scrieți la coloana a doua “ce nu-mi place la tine” pentru că poate fi perceput ca atac și poate trezii rezistența sau chiar refuzul de a mai continua exercițiul. Deci, cum spuneam, fiecare scrie ceea ce simte și crede, într-o variantă **sinceră**, gândindu-se la cum ar vrea să fie, la cum se poate îmbunătăți relația, la cum poate fi reînfrapat frumosul în casa lor. Cu siguranță, aceste idei vor fi aduse de soți la duhovnic, având loc o “consiliere duhovnicească”, în care se poate pleca fie în liniște și pace, fie acasă soția să pregătească un făcăleț sau o mâncare mai puțin gustoasă...rămâne să apelăm la înțelepciunea fiecăruia și la amintirea motivului pentru care ei doi sunt împreună: în primul rând, ca să se mântuiască, dar acest lucru mă gândesc că presupune și să se cunoască reciproc.

Drumul este lung până la schimbarea năravurilor, dar să nu uităm că avem terapeuți (duhovnicii). Așa că fii clar în ceea ce dorești să-i transmiți și nu ai reușit. DAR! Întâi ai o discuție cu părintele tău pentru a vedea dacă se merită exercițiul acesta.

Fiindcă am vorbit despre procesele psihice și puțința noastră de a le aduce spre slava lui Dumnezeu, să le folosim și pentru a-i bucura pe ceilalți. De exemplu, urmărește-ți sotia, vezi cum se simte, observă dacă e irascibilă, dacă e supărată, dacă plânge (nu mă refer la pocăință), ce anume îți transmite firea ei, comportamentul ei și gândește-te la cum poți fii mai bun pentru ea, valabil și invers. Poate ai uitat să îi aduci flori, pentru că au trecut 20 ani de căsătorie, bomboane (nu în post) sau să o iei de

braț la un teatru, la o plimbare, să o încurajezi în ceea ce ea face sau soția poate a uitat să își mai suprindă soțul cu o glumă când acesta e deprimat, să-i propună chiar ea o plimbare într-o zi frumoasă de sfârșit de săptămână sau altele.

Află care sunt limitele tale, unde se oprește milostenia ta, răbdarea ta, bunătatea ta, poate te-ai văzut nervos sau agresiv, poate ai vrut să te răzbuni, cine știe...toate aceste păcate provin din patimi mai ales dacă sunt constant, pentru că patimile sunt niște conglomerate de păcate. Acele trăsături prin care te raportezi la lume într-o variantă nesănătoasă, neubitoare. Sau poate ai observat ce frumos ai răspuns la așteptările soției/ soțului, cum le-ai acceptat...nu-i chip pentru mândrie, ci un imblid și mai mare de antrenare a voinței: înfrânarea de la răutăți duce la blândețe și la înțelepciune.

Lista sau listele sunt exprimate în fața duhovnicului, fiecare îl ascultă pe celălalt nu-l întrerupe, îi respectul dreptul de a fi și are bunăvoință. Pentru aceasta postul, rugăciunea sunt căi care îi ajută sufletește de a face față oricărei provocări, inclusiv aceasta. Cu toate că spovedania, rugăciunea sunt vindecătoare, am dat puțină apă la moară psihologiei. Important este să vorbim cu părinții noștri despre această metodă și să fie aplicată doar dacă e considerată folositoare.

Pot să urez Doamne ajută pentru cei ce o pot urma la un moment dat și să amintim soțului sau soției că făcălețul e scump...apropo, terapiile folosesc umorul, până la urmă este o formă de detensionare!

Las în final Cuvintele din Sfânta Evanghelie după Matei: "Toate câte voiți să vă facă vouă oamenii, asemenea faceți-le și voi lor" (Matei 7, 12).

Mihai Mădălina-Andreea

## POEZII PENTRU SUFLET

### Rugăciunea florilor

de Alfred Mosoiu

Plăpând ghiocelul ieșind din zăpadă Striga: "Tatăl nostru" Ca lumea să-l vadă. "Care ești în ceruri", Șopti floarea-soare Și-un val de lumină căzu pe răzoare. Smerit busuiocul Când vântul îl mână Și-i scutură roua "Sfințească-se"-ngână. Când "numele-Ți" spune Trist ochiul-de-bou Nu știu de-a fost șoaptă Sau numai ecou. Albastră ca cerul O nu-mă-uita Spune: "Împărăția să fie a Ta".	"Și facă-se voia" Suspină-o camee Călcată-n picioare Pe alba alee. Când nuferii-n lacuri Văd stele că sunt, Șoptesc: "Cum e-n ceruri Așa pe pământ." Și grâul, când moara Vuiește într-una A zis: "Pâinea noastră Cea de totdeauna". Iar nalba și gura- de-leu, amândouă, la fel, rugătoare, Răspund: "Dă-ne-o nouă!" Cu gândul la fluturi Stau rozele-n glastre Și spun: "Iartă nouă Greșalele noastre".	"Precum noi iertăm Greșiții", încet, Răspunde garoafa Uscată-n buchet. Și crinii, podoaba Fecioarei cinstite, Șoptesc: "Nu ne duce pe noi în ispite". Iar spinii, ce-odată Martirii-i purtară "Și ne izbăvește de rele" - oftară. Și vântul pornește Ecolul Divin, Cu freamăt pădurea Răspunde: "Amin!".
--	--	---

Odată cu venirea primăverii florile ne aduc aminte că întreaga natură slavoslovește pe Dumnezeu și se închină Lui.  
 Să ne fie și nouă pildă rugăciunea lor. Amin. Și post ușor

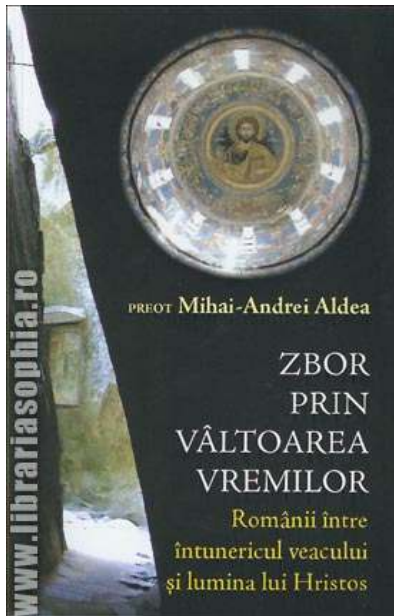
Propunere de Toma Florentina

## DIN VISTERIA CĂRȚILOR

„Zbor prin vârtoarea vremilor;  
Românii între întunericul veacului și lumina lui Hristos”

de Preot Mihai-Andrei Aldea

O carte cu adevărat remarcabilă și, aș îndrăzni să zic, unică în peisajul actual al Ortodoxiei românești. Reprezintă o sinteză fundamental de parcurs pentru oricine dorește să înțeleagă cine suntem și care este rânduiala noastră ca neam născut și crescut de Sfânta Biserică a lui Hristos:



„Scrierea de față este o mică încercare de a scoate la lumină, pentru omul de acum, câte ceva din lumea veșnicei lumini în care știau a trăi străbunii noștri, și în care mai știu și astăzi unii Români a trăi. Unii sunt călugări sau preoți, alții țărani sau chiar oameni de lângă noi. Toți însă sunt altfel decât „omul zilelor noastre”, și au o lumină, o adâncime și o pace pe care ne-am dori-o și noi. Când îi întâlnim, când îi auzim, când îi cunoaștem, tresare ceva în sufletul nostru. Și știm că sunt dincolo de timp, că deși trăiesc astăzi – și foarte buni cunosători ai acestor timpuri, cu toate ale lor – sunt frați buni și apropiați – ba chiar contemporani – celor din vechime, oricât de adâncă ar fi această vechime. Iată deci că se poate și astăzi a trăi așa. Și, cred eu, se și cuvine a trăi așa. Pentru aceasta am încercat și eu a zugrăvi câteva din vechile cruguri românești, câte ceva din firescul unei trăiri de care m-am lipit și eu, pe cât mi-a fost cu putință. Desigur, sunt doar frânturi din chipul unei lumi mari, cu neputință de cuprins în cuvinte, și mai ales în câteva cuvinte. Sunt doar ceea ce am reușit să zugrăvesc până acum.

Sper să îți folosească, iubite cititorule.” - Autorul.

Propunere de Lucian Cornianu

## POVESTIOARĂ

Un om bogat, un moșier, și-a luat fiul într-o călătorie prin țară pentru a-i arăta cum trăiesc oamenii săraci.

Au stat o zi și o noapte în casa unui fermier/agricultor. La sfârșitul călătoriei, pe drumul de întoarcere, tatăl l-a întrebat pe fiu:

- Ce părere ai despre călătorie?
  - O părere foarte bună, tată!
  - Ai văzut cât de săraci erau fermierii la care am înnoptat?
  - Nu mi s-au părut săraci, tată!
  - Cum așa, fiule!
  - Noi, acasă, avem un câine! Ei au patru! În grădină noi avem o fântână, ei au un pârau fără sfârșit! Tot în grădină, noi avem niște lămpi de import, ei au mii de stele!
- Grădina noastră este până la marginea proprietății, până lângă gard! Ei nu au gard, grădina lor este dincolo de orizont!

Culeasă de Lucian Cornianu

## FILMUL SĂPTĂMÂNII

### Six - The Mark Unleashed

Cu: Stephen Baldwin, David A.R. White, Kevin Downes, Jeffrey Dean Morgan



Pentru mulți oameni care trăiesc acum pe pământ... acest film poate fi de domeniul științifico-fantasticului. Pentru alții, însă, este o imagine a prezentului sau a viitorului apropiat.

Nu este un film creștin-ortodox, dar este un film care face totuși parte din categoria filmelor creștine și pentru aceasta merită atenție, dar și discernământ la vizionare. Din păcate nimeni nu-și face cruce în filmul acesta. E trist că nu se închină nimeni. E o mare lipsă. E păcat că nu se arată aici cea mai puternică armă împotriva răului. Într-adevăr o vedem atârnată la gât sau desenată pe pereții închisorii. Dar nu vedem cu adevărat puterea cinstitei și de viață făcătoarei Cruci a Domnului nostru Iisus Hristos.

În rest e un film destul de bine realizat. Are unele mici stângăcii. Ele se datorează în principal bugetului. Se vede că nu este un film în care s-au investit prea mulți bani. Probabil investitorilor nu li s-a părut un proiect profitabil. Nici nu s-au înșelat. Filmul nu a avut cu siguranță cine știe ce profit. Noi însă sperăm să profităm cât mai mult și să tragem cât mai multe foloase din vizionarea lui.

Ideea principală este mai mult decât îndrăzneată. În principiu este vorba despre implant și iad, despre mucenicie și rai. Acestea sunt niște subiecte plictisitoare pentru nenumărați oameni. Oameni care auzind asemenea lucruri sunt agasați, iritați și din pricina aceasta simt o nevoie urgentă de a face mișto. Ce bine ar fi dacă am lua cu toții mai în serios lucrurile astea.

Doamne ajută !

## ȘTIAȚI CĂ?

### Stema României

Odată cu constituirea primelor țări românești ori cu apariția a noi diviziuni în cadrul acestora (prin răpiri teritoriale ori reforme administrative), s-au cristalizat steme specifice care au rămas, în principiu, stabile de-a lungul vremii. Astfel, Țara Românească a avut acvila; Moldova – capul de bour; Transilvania – acvila neagră deasupra a șapte turnuri; Banatul și Oltenia – leul pe podul lui Apollodor; Dobrogea – doi delfini pe fond albastru.

#### Stema lui Cuza

Preocuparea pentru o stemă reprezentativă, sintetică, datează în România încă de la începutul secolului al XIX-lea. Ea a condus la formarea unei strălucite echipe de specialiști în heraldică, ce a strâns laolaltă personalități remarcabile ale științei românești. În momentul în care au fost înființate Arhivele Statului, iar studiile de sigilografie s-au dezvoltat, experții în heraldică au identificat stemele județelor, provinciilor, însemnele heraldice ale marilor latifundiași ș.a.

Dupa Unirea Moldovei cu Țara Românească (1859), când domnitor a fost ales Alexandru Ioan Cuza, steagul Principatelor Române, încă nerecunoscute în Europa, avea să fie tricolorul orizontal, roșu, galben și albastru, în proporție de circa o treime pentru fiecare culoare.



Data la care tricolorul este adoptat ca steag național este 22 iunie 1861. Peste el au fost amplasate emblemele celor două țări române (bourul cu stea între coarne și acvila cruciată, cu tricolorul în gheara dreaptă și sceptrul domnesc în stânga, prezente încă de la 1700 în stema lui Mavrocordat), iar în centrul noii construcții heraldice avea să fie așezată coroana domnească a statului. Stema lui Cuza.

Din 1863, culorile drapelului sunt așezate vertical. Stema este modificată: o acvilă poartă pe piept coroana și ține o sabie și un sceptru în gheare, însoțite de cuvintele "Honor et Patria" înscrise pe o eșarfă.

Ulterior, în 1872, Comisia națională de heraldică a propus o stemă rezultată din combinarea simbolurilor tradiționale ale tuturor provinciilor românești: Țara Românească, Moldova, Bucovina, Transilvania, Maramureș, Crișana, Banat și Oltenia.

### Stema Principatelor Române și a Regatului României.



Stema Principatelor Române (1859-1881) se va definitiva, odată cu încoronarea domnitorului Carol I de Hohenzollern Sigmaringen ca rege al Regatului Român, la 10 Mai 1881.

Potrivit regulilor heraldicii, stema este împărțită în "cartiere" (careuri). Astfel, conform descrierii Comisiei Heraldice a Arhivelor Statului din București, scutul, simbol al vitejiei, are, în primul cartier, pe fond azuriu, acvila încoronată și cruciată, purtând în gheare spada și sceptrul, totul de aur, flancată de un soare, tot de aur; în cartierul al doilea, pe roșu, un cap de zimbri cu stea între coarne, flancat de o semilună, totul din aur; un element heraldic nou, simbolul Olteniei, a fost introdus în cartierul al treilea: pe fond roșu, un leu încoronat ieșea dintr-o coroană antică, flancat de o stea cu 6 raze, totul din aur; în cartierul al patrulea, pe azur, doi delfini din aur. Pe centru, scutul Casei domnitoare. Scutul, timbrat cu coroana regală, era susținut de doi lei. În partea inferioară se regăsește o panglică albastră cu deviza familiei domnitoare scrisă în aur: „NIHIL SINE DEO” (Nimic fără Dumnezeu). Toate aceste elemente sunt plasate sub un pavilion de purpură căptușit cu hermină, cu ciucuri și franjuri de aur, prins într-o coroană închisă.



Stema a fost adoptată de Guvernul României și s-a aflat în uz până în 1921 când, în urma Marii Uniri de la 1 Decembrie 1918, a fost creată noua stemă a României Mari prin adăugarea simbolurilor instituite în 1872: însemnele Casei de Hohenzollern (Casă regală europeană care a dat României patru regi, primul dintre ei – Carol I, 1866-1914 – fiind cel care a ridicat țara la nivel de regat în 1881); coroana României (făcută din oțelul unui tun capturat la Plevna în timpul Războiului de Independență din 1877-1878, în urma căruia, prin vitejia soldaților români, țara și-a câștigat independența față de Imperiul Otoman) și doi delfini cu cozile ridicate dispuși față în față, simbolizând pământul Dobrogei cu ieșire la Marea Neagră.

### Stema Regatului Român (1881-1921)

Această stemă a rămas valabilă până la 30 decembrie 1947, când România a devenit republică, prin abdicarea regelui Mihai I.



### Stema României în perioada comunistă

După instaurarea comunismului, în ianuarie 1948 au fost desființate și interzise toate stemele în vigoare din România. Pe 8 ianuarie 1948 a fost instituită o nouă stemă, după modelul sovietic. Aceasta se compunea dintr-o cunună ovală din spice de grâu, legate în partea inferioară cu o panglică tricoloră pe care se afla scris *Republica Populară Română*.

În interiorul cununii a fost reprezentat un câmp pe care se afla un tractor arând, iar în fundal, profilate, trei furnale din spatele cărora răsărea soarele ce împrăștia raze, totul în culori naturale. La capătul spicelor erau trecute inițialele *RPR*.

Prin legea din 28 martie 1948, interiorul stemei este înlocuit cu un câmp verde la marginea unei păduri de brazi în care se află o sondă de petrol. În fundal, un masiv muntos din spatele căruia se ivește un soare care emană raze, totul redat în culori naturale. În 1952, pe razele dintre spicele cununii, în capul stemei, a fost plasată steua roșie cu 5 colțuri, asemănătoare celei sovietice. În 1965 a fost proclamată Republica Socialistă România, fapt care s-a reflectat și în stemă. Astfel, panglica tricoloră (înfășurată diferit) este încărcată cu numele întreg al țării. De asemenea, la baza pădurii a fost adăugată o fâșie albastră pentru a simboliza apele României.

### După 1989

După căderea regimului comunist, încă din primele momente ale Revoluției din 1989, stema comunistă a fost ruptă sau tăiată de pe steag, multe din drapelurile românești purtând astfel o gaură în mijloc.



În perioada imediat următoare au existat diverse propuneri care aveau ca punct de plecare stema României Mari. În final s-a ajuns la renunțarea la acele elemente care puteau afecta „neutralitatea” politică a noii steme, cum a fost de exemplu coroana de oțel, a cărei semnificație a fost necunoscută sau greșit înțeleasă, deoarece simboliza independența României dobândită în luptă și nu monarhia. În paranteză fie spus, și alte foste monarhii care au devenit între timp republici și-au păstrat în stemă coroana, cum ar fi: Cehia, Serbia, Bulgaria, Georgia, Polonia.

În prezent Stema României, adoptată de cele două Camere ale Parlamentului, reunite în sesiunea din 10 septembrie 1992, are ca element central vulturul de aur cruciat. În mod tradițional, acest vultur apare pe stemele județului Argeș, orașului Pitești și orașului Curtea de Argeș. El simbolizează dinastia Basarabilor, nucleul în jurul căruia a fost organizată Țara Românească, provincie ce a jucat rolul hotărâtor în destinul istoric al întregii României. Vulturul, simbol al latinității și pasăre de prim rang în heraldică, întruchipează curajul, hotărârea, zborul spre marile înălțimi, puterea, grandoarea. El tronează, de asemenea, pe stema Transilvaniei. Scutul pe care stă este de azur, simbolizând cerul. Vulturul ține în gheare însemnele suveranității: un sceptru și o sabie, aceasta din urmă reamintind de domnitorul Moldovei, Ștefan cel Mare și Sfânt (1456-1504), denumit și "Cavalerul lui Hristos", în timp ce sceptrul îl evocă pe Mihai Viteazul (1593-1601), primul unificator al Țărilor Române. Pe pieptul păsării se află un blazon împărțit în câmpuri heraldice cu simbolurile provinciilor istorice românești (Țara Românească, Moldova, Transilvania, Banat și Crișana), precum și doi delfini, amintind de litoralul Mării Negre. În primul câmp se găsește stema Țării Românești pe azur: un vultur, ținând în cioc o cruce ortodoxă de aur, însoțit de un soare de aur la dreapta și o lună nouă de aur la stânga. În câmpul al doilea se află stema tradițională a Moldovei: un bour negru cu o stea între coarne, un trandafir cu cinci petale în partea dreaptă și o semilună la stânga, ambele de argint. Al treilea câmp al stemei reprezintă stema tradițională a Banatului și a Olteniei deasupra valurilor, un pod galben cu două arce de boltă, de unde iese un leu de aur ținând un paloș în laba din dreapta față. În cel de-al patrulea câmp ni se înfățișează stema Transilvaniei cu Maramureșul și Crișana: un scut împărțit în două printr-o linie îngustă, astfel: deasupra, pe un fond de azur, se află un vultur negru cu gheare de aur, ce are la dreapta un soare de aur, iar la stânga o semilună de argint; dedesubt se găsesc șapte turnuri crenelate, plasate în două registre, în primul patru turnuri, în al doilea trei. Sunt, de asemenea, reprezentate teritoriile adiacente Mării Negre, pe fond de azur: doi delfini afrontați, dispuși cu capul în jos.

## O REȚETĂ PE SĂPTĂMÂNĂ CHEC CU MERE

**Ingrediente:** 6 mere curățate și tăiate felii subțiri, 1 ½ ceașcă de zahăr, 1 ceașcă ulei, 3 cești făină, 1 plic praf de copt, 1 linguriță bicarbonat, 1 linguriță sare, 1 linguriță scorțișoară, ½ ceașcă nucă pisată, ½ ceașcă stafide (se înmoaie în apă), 1 plic de vanilie, zahăr pentru pudrat

### Mod de preparare:

Se pun merele cu zahărul într-o cratiță mare la foc mic până ce zahărul se topește.

Merele nu trebuie să se coacă, ci doar să se înmoaie (până se topește zahărul și se mai lasă un pic ca să se lase zeama). Se ia cratița de pe foc și se adaugă pe rând o parte din făină, mirodeniile, sarea, nuca și stafidele. Se amestecă cu grijă și se adaugă treptat uleiul și restul de făină. Compoziția trebuie să fie groasă. Se toarnă în tava tapetată cu ulei și făină și se introduce în cuptorul încălzit. Se coace la foc potrivit 45-50 de minute.

După ce se răcește bine se pudrează cu zahăr (dacă mai este nevoie).

Sfaturi: praful de copt se pune în făină; bicarbonatul se stinge cu zeamă de lămâie sau oțet; pentru a se vedea dacă este copt se încearcă cu scobitoarea (se înfinge scobitoarea în chec și dacă iese curată când o scoatem atunci este făcut)

Din rețetele de post ale creștinului

## EVENIMENTELE SĂPTĂMÂNII

Recomandări de Ioana-Ruxandra Stavriu

## ANUNȚURI

În cadrul ACESDS, la Biserica „Sfântul Daniil Sihastrul” din str. Covasna nr. 23-25, sect. 4, București avem în această săptămână următorul program:

- Luni 15<sup>30</sup> – 16<sup>30</sup> Meditații la matematică cu D-na prof. Elena Morozan
- Marți, 9<sup>30</sup>-11<sup>00</sup> Meditații la Limba Romană cu D-na prof. Cristiana Daniela Aldea
- Marți 11<sup>00</sup>-13<sup>00</sup> Citirea Psaltirii
- Miercuri 19<sup>30</sup>-21<sup>00</sup> Meditații la Limba Engleză cu Anca Negoescu
- Vineri 9<sup>00</sup>-11<sup>00</sup> Curățenie
- Sâmbătă 10<sup>45</sup>-13<sup>00</sup> Discuții pe tema „Plante medicinale” cu Dl. Mihai Aldea

Ne puteți comunica sugestiile și impresiile Dvs. la adresa de e-mail: [cuvintedefolos@gmail.com](mailto:cuvintedefolos@gmail.com) sau să ne contactați personal. Vă așteptăm.

NOTĂ: Publicația se distribuie gratuit